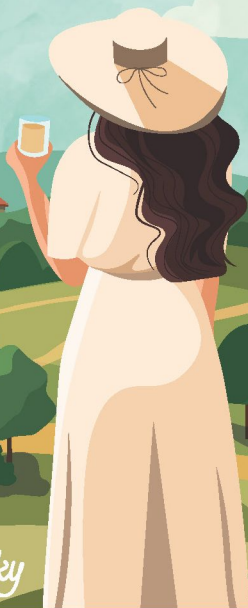

HOLÍKOVÁ
IVANA

TOSKÁNSKE POKUŠENIE

Skvelé víno,
romantický
domček a vražedne
šarmantní susedia.
Čo by sa tak mohlo
pokažiť?

Epitovky

Evitovky

H
I
I
vana
olíková

ISBN 978-80-8254-128-4

Toskánske pokušenie

Evitovky

Manželstvo je veľmi krehká záležitosť.

O manželstvo sa treba starať. Tak, ako všetky živé organizmy, aj manželstvo musí rásť a prosperovať.

Zamilované páry si často myslia, že ich príslubom večnej lásky a starým známym „v dobrom aj v zlom“ sa začína dokonalý život. Dúfajú a veria v to, že nasledujúce roky budú presne ako ich svadobný deň. Že sa budú cítiť milovaní, že budú k svojmu partnerovi cítiť tú istú hlbokú lásku do konca svojho života.

Veria, že sa ich život nezmení. A ak aj náhodou áno, tak len k lepšiemu.

Lenže takto to obyčajne nebýva. Nech sa snažíte akokoľvek, obyčajný a normálny život zaklope na dvere a neraz so sebou prinesie ťažké časy. Vyskytnú sa neočakávané problémy, prídu situácie, na ktoré nie sme pripravení nielen ako jednotlivci, ale už vôbec nie ako páry.

A vtedy prichádza skúška, ktorá to naše „v dobrom aj v zlom“ preverí. Žiadnej z týchto skúšok neutečieme, nedajú sa ignorovať a musia sa riešiť.

Tiež som patrila k tým, ktorí si mysleli, že bez pohnutia prstom budeme spolu žiť naveky šťastný život bez mráčikov na oblohe. Dni neboli vždy zaliate slnkom, ale spáchlo iba málokedy.

Škoda, že som nevidela, ako pomaly prichádza najväčšia búrka nášho života.

1.

Vhlave mi ide len jediné. Ak by existovalo nebo, možno by vyzeralo práve takto. Pre mňa určite.

Slnko pomaly zapadá a obloha je zafarbená do odtieňov oranžovej a ružovej. Výhľad na toskánske kopce mi berie dych, od prvého momentu, ako sme

sem prišli, sa neviem vynadávať. Po okolitých zelených kopcoch sa rozprestiera nekonečná záplava viníc, oddelených len úzkymi chodníkmi. V pozadí vidno starobylé domy a historické usadlosti, ktoré tam stoja nehybne už stáročia a keby ich steny vedeli rozprávať, určite by som tie príbehy počúvala ako prvá. Som si istá, že by to boli príbehy plné nenaplnenej lásky, zrady, túžby a náročných časov, ktoré vtedy ľudia prežívali...

Dokonalý pohľad.

Na chvíľu zostanem len mlčky pozeráť do diaľky, smerom na západ slnka, a čerpám energiu z tohto momentu. Uvedomím si, že presne toto sú chvíle, pre ktoré žijeme. Ten moment, počas ktorého presne viem, že som tu správne a tí správni ľudia sú tu so mnou.

Belo to asi vycíti a chytí ma za ruku. Nehovorí nič, aj on iba mlčky pozerá na nádheru pred nami.

„Vymyslela si to perfektne,“ uznanlivo prikývne a usmeje sa.

„Ďakujem,“ nakloním sa k nemu a nežne ho pobozkám. Ešte stále ho zbožňujem bozkávať tak ako prvýkrát. Vôbec nič sa za tie roky nezmenilo a vo svojom najhlbšom vnútri verím, že ten pocit tu bude navždy. Vlastne... Ak by som mala na to staviť pravú ruku, spravím tak.

Dnes sme si rezervovali večeru osamote, bez ostatných hostí toskánskeho zámočku, ktorý predtým slúžil ako pevnosť. Obkolesujú ho nielen vinice, ale aj olivové háje a zámoček je taký veľký a rozľahlý,

že stretávame stále nových a nových hostí. Ruchu však máme v bežnom živote dosť, a preto sme chceli byť chvíľu osamote.

Iba my dvaja.

Eva a Belo.

Je skvelé, ako dokážeme spolu sedieť v tichu a vieme, že nie je vždy povinnosťou niečo hovoriť. Počas takejto chvíle ani nie je čo povedať, som si istá, že aj jemu ide v hlave iba to, že je šťastný tu a teraz. Vidím mu to v očiach, ktoré mám už dokonale prečítané.

Z premýšľania nás vyruší čašníčka, až príliš mladá a veľmi sympatická Talianka, ktorá nám priniesla hlavný chod. Tanieri položí pred nás a aj napriek tomu, že sme mali veľmi výdatné predjedlo, okamžite sa mi začnú zbiehať sliny.

„Po týchto domácich cestovinách som túžila asi najviac,“ vzdychnem slastne a rovno sa púšťam do jedla.

„Je niečo, po čom na svadobnej ceste túžiš ešte viac?“ uškrnie sa Belo.

„Najprv jedlo, potom zábava,“ opätujem mu úsmev. Pripijeme si červeným vínom, typickým pre túto oblasť, a pokračujeme vo večeri. Postupne sa stmieva a hviezdy jedna za druhou pribúdajú na oblohe. S Belom som zažila množstvo nádherných chvíľ, dalo by sa o tom hovoriť hodiny a hodiny, ale táto bude na špičke môjho rebríčka. Bodaj by naše manželstvo vyzeralo celý život aspoň spoločne tak úžasne, ako sa to javí práve v tento večer...

Každý jeden hlt si vychutnávame, pretože domáca *pasta*, ako sa v ich reči cestoviny nazývajú, je jedným z najlepších jedál, aké som kedy jedla. Určite ho pripravoval kuchár, ktorý pre varenie žije. Cítim to v každom mojom chuťovom poháriku.

O svadobnej ceste sme dlho neuvažovali. Nikoho neprekvapilo, že sme si vybrali práve Taliansko. Belo to nechal úplne na mňa a na môj výber. A keď som vďaka internetu objavila Slovenku, ktorá organizuje zájazdy na mieru priamo v srdci Toskánska a iba pár kilometrov od obľúbenej Florencie, nerozmýšľala som asi ani minútu. Vymenili sme si zopár správ a program našej svadobnej cesty sa rýsoval.

Najprv som však vyberala ubytovanie a keďže som chcela niečo autentické, bývalá pevnosť prerobená na zámok bola to pravé orechové. Z toho, že zámok bol postavený ešte pred viac ako tisíc rokmi, mi nabiehali zimomriavky. Talianska história patrí medzi moje koníčky, veľmi často rozprávam Belovi rôzne pikošky z čias minulých a nevedela som sa dočkať, aké bude pocítiť dotyk histórie uprostred toskánskych kopcov.

Ponúkli nám obrovský apartmán, ktorý nebol priamo súčasťou zámku, ale stál niekoľko desiatok metrov od neho. Zrekonštruované izby si zachovali svoju pôvodnú podobu a ja som si neustále predstavovala, koľko ľudí tu žilo a koľko príbehov sa medzi týmito stenami odohralo. Na webovej stránke zámku písali, že na rekonštrukciu boli použité materiály tak, aby čo najviac pripomínali ob-

dobie, v ktorom bol postavený. Starožitný nábytok, obrovské trámy na strope a kuchyňa, ktorá naoko vyzerala ako z minulých storočí, našťastie však poskytovala možnosť prípravy akéhokoľvek jedla.

Od začiatku sme vedeli, že Izabelka musí ísť s nami. Aj keď má iba tri a pol roka, je veľmi vnímavá a cestovanie zvláda lepšie ako my. Viac ako desaťhodinová cesta autom jej nerobila žiadny problém, horšie to bolo so mnou. Belo si šoférovanie užíva a mňa za volant nepustí, vraj mám oddychovať.

Tak som teda po ceste prečítala jeden a pol knihy a aj tak som sa stihla nudiť. Oddychovanie a ničnerobenie nie je vôbec pre mňa, ale uzavreli sme dohodu, že na týchto pár dní dáme robotu úplne bokom.

Obaja.

Pre mňa je to oveľa ťažšie ako pre Bela, ale slúbila som mu to. Na svadobnú cestu práca nepatrí a takto manželstvo začať naozaj nechcem. Vypla som si dokonca aj upozornenia na firemné maily, účty na sociálnych sieťach a všetci v mojej realitnej kancelárii dostali pokyny, že nemajú rušiť. Majú volať iba v nutných prípadoch a keby horelo, inak nie. Belovi stačilo nastaviť si automatický e-mail, že je mimo kancelárie, a hotovo. Zlatý život ľudí, ktorí nepracujú v tíme.

Kamarátkam som, samozrejme, hneď ohlásila, že relatívne narýchlo odchádzame. Rezerváciu sme mali v polovici septembra, v Toskánsku je

ešte v tomto období horúce leto a vedeli sme, že Izabelka si určite užije aj svoje milované kúpanie v obrovskom plaveckom bazéne, ktorý je hostom zámku k dispozícii. Achkali a ochkali, fotky, ktoré som im do skupinového četu posielala, boli také nádherné, že som si vlastne závidela aj sama.

„Škoda, že idete na svadobnú cestu. Inak by sme sa hneď pridali ;-),“ odpísala na tú nádheru Karla.

A mne sa to vlastne zdalo ako super nápad. Tak, ako ani naša svadba neobsahovala žiadne veľké ceremónie, ani svadobná cesta nemusela byť striktne o nás dvoch alebo dokonca troch. S Belom sme to prebrali a keďže Lukáš, ktorý od našej povestnej dovolenky v Bibione tvorí s Karlou pár, sa nám zdá viac než v pohode, rovno som jej telefonovala.

„Nahlásim vám teda izbu?“ spýtala som sa bez pozdravu.

„Nieee, Evi, veď to je svadobná cesta,“ okamžite zmietla moju ponuku zo stola. „Mali by ste mať súkromie.“

„Nám to vôbec nevadí a aspoň nám pomôžete s Izabelkou a budeme si môcť užiť aj chvíle osamote. Dobre vieš, aké súkromie s malým dieťaťom asi tak máme.“

V telefóne nastalo chvíľu ticho, ale po pár sekundách dostanem odpoveď.

„Koľkého septembra to je? Idem zavolať Lukášovi a hneď sa ozvem.“

Po piatich minútach bolo všetko rozhodnuté a dohodnuté. Napísala som e-mail do agentúry a oni sa,

ako inak, potešili, že im nesieme ďalších hostí. Karla s rodinou si zobrali podobný apartmán, ktorý bol našťastie ešte voľný, a pomaly sme začali plánovať.

Milá Slovenka z agentúry nám poslala zoznam aktivít a výletov, ktoré čarovná oblasť Florencie ponúka, a keď som to začala googliť, ani som nedýchala.

„*Chcem ísť všade, kam sa len dá!*“ napísala som Karle.

„*Nechám to na teba, nestíham. Vyberieš určite dobre ;-).*“

Po prvom dni strávenom na toskánskom vidieku viem, že som naozaj vybrala dobre. Dorazili sme včera podvečer, takže na výlety už nezostal čas, a dnes sme začali zľahka. Rozhodli sme sa, že keďže máme voľný program a naše autá sú k dispozícii, obzrieme si najbližšie mestečká a dedinky.

Neviem, čím to je, že v Taliansku majú všetci a neustále dobrú náladu. Domáci sa na nás všade usmievajú a v ich očiach vidíme, že to myslia úprimne. Že sa jednoducho tak zobudili a plánujú tak aj naďalej vo svojom dni pokračovať.

Ako prvé sme si išli dať kávu do miestnej kaviarne a pekárne v jednom. Dnu bol taký nátlak ranných návštevníkov, podľa všetkého išlo o domácich, že sme sa tam ani nevošli. Našťastie sme dostali posledný voľný stôl na terase, takže sme si *cappuccino* a čokoládové *cannoli*, teda ich slávne plnené trubičky, užívali v ruchu zobúdzajúceho sa mestečka.

Šoféri jeden na druhého trúbili a ako cudzinci sme nevedeli posúdiť, či sa zdravia alebo hádajú. Vedľa nás sedeli starší páni, ktorí popíjali *ristretto*, okrikovali sa a hrali pri tom karty. Pri ďalšom stole som zahliadla ženu asi v našom veku, oblečenú v kostýme, čiernych lodičkách a s dokonalým účesom a mejkapom. Popíjala tiež rannú kávu, čítala noviny a aj napriek tomu, že vyzerala ako riaditeľka medzinárodnej firmy, telefón ani nemala pri sebe a užívala si svoje ranné potešenie.

Máme sa od nich čo učiť, to je jasné.

Tento obraz absolútne ničím nepripomínal to, čo prežívam takmer každé ráno v našom meste. Všetci sú už ráno po ceste do škôlky upachtení, zamračení, nebýva výnimkou, že rodičia ešte pred vstupom do škôlky na deti kričia, až mi to láme srdce. Potom sa hromadne pohneme do kancelárií alebo *home officeov*, aby sme sa zodrali z kože. A aj tak nebudeme mať nikdy dosť.

Aby som však bola férová... Ani ja si nepamätám, kedy som si naposledy vychutnala rannú kávu iba tak. Bez telefónu, e-mailov, najnovších správ.

Rozhodla som sa, že hneď po návrate domov takého rána zavediem. A donútim aj Bela, aby ich so mnou absolvoval, aj keď pravdou je, že on absolútne nie je vystresovaný typ. Nikdy sa nikam neponáhľa, na všetko má čas, a aj tak všetko stihne. Spomeniem si na naše prvé stretnutie, keď som si myslela, že je Talian, a v podstate som časom počas nášho vzťahu zistila, že nielen výzorom, ale

občas aj spôsobom života by mohol konkurovať tunajším mužom.

To na ňom milujem. Že sme absolútny opak jeden druhého, naše povahy nemôžu byť odlišnejšie. Ja som ako večný oheň, on je moja voda, ktorá ma často dokáže veľmi rýchlo uhasiť, keď treba.

Asi preto nám to tak dobre funguje.

Prítomnosť Karly a jej rodiny sme brali ako samozrejmosť. Vďaka zhode náhod sme s Karlou obe otehotneli aj rodili takmer naraz, takže my dve aj s našimi krpcami trávime spolu naozaj veľa času. Mať deti v rovnakom veku je totálna výhra v lotérii, zaujímajú ich rovnaké veci, fičia na tých istých rozprávkových postavičkách a dokonca navštevujú tú istú škôlku a tú istú triedu. Doťahujú sa ako súrodenci a keďže ani jeden z nich už asi súrodencia mať nebude, mimoriadne ma ich puto hreje pri srdci. Izabelka a Lukáško sú teda taká zohratá dvojka, že aj dovolenka s nimi je sen.

A večera osamote, ešte v takomto úžasnom prostredí Toskánska, v obklopení nádhernej prírody a v tichu, je pre nás s Belom ozajstný luxus. A ten by sme si nemohli dovoliť, nebyť toho, že Karla si zobrala na starosť deti.

„Pamätáš si ešte na obdobie, keď sme sa nepoznali?“ zamyslím sa.

„Myslíš obdobie temna?“ povie Belo, ale iba položartom. Pred naším zoznámením si s bývalou manželkou prešiel peklom, ktoré ešte pretrvávalo aj počas začiatkov nášho vzťahu.

„Presne tak.“

„Pamätám si to už len matne. Neuveriteľné, ako si mi zmenila život.“

„K lepšiemu?“

„Nie, ešte k horšiemu, ty trúba,“ vyprskne od smiechu.

„Dlho si na mňa čakal, viem,“ usmejem sa naňho.

„Tak to je pravda. Aj keď vlastne...“ povie zamyslene a napije sa vína. „Asi ani nečakal. Vieš, neveril som, že na mňa ešte niečo dobré čaká. Neodvážil by som sa snívať o tom, že aj ja raz budem mať všetko, čo má Vilo s Mišou.“

Priznanie, že vždy túžil po rodinnej idylke, akú má jeho brat, neprišlo prvýkrát. Ale vždy, keď o tom Belo hovorí, mi trocha stiahne žalúdok. Muselo byť preňho veľmi ťažké žiť v manželstve s manipulátorkou, a pritom nechcieť nič iné, iba teplo domova.

„Ja takisto. Keby mi niekto pred dovolenkou s babami povedal, že ma čaká takáto obrovská láska, asi by som umrela od smiechu so slovami, že ja som už veľké dievča. A potom si do mňa drgol.“

„Hej! Ty si drgla do mňa!“ bráni sa. „Páčil sa ti ten Talian, ktorého si vo mne videla, a zachcelo sa ti trocha zábavy!“

„Nakoniec je aj dobre, že si Slováč, aspoň som sa nemusela sťahovať do takejto hnusnej krajiny,“ odvetím mu ironicky. „Kto by tu už len chcel žiť?“

„Napríklad ja určite. S tebou aj do Uzbekistanu,“ žmurkne na mňa a zahreje ma pocit, aký som roky nepoznala. Pretože viem, že to myslí vážne.

„Aj moje cestovateľské chútky majú svoje hranice, neboj sa,“ falošne ho upokojím. „Zaujímalo by ma, či je život v Taliansku naozaj taký, aký si ho predstavujem... Každý deň *La Dolce Vita*, úsmevy, zákusky, pláže alebo vinice. V takomto prostredí jednoducho nemôžu mať zlú náladu!“

Belo mlčí a hľadá niekam do diaľky. Toto je jedna z chvíľ, keď neviem, na čo myslí. Občas myslou zabúdi úplne inde, ale netlačím naňho. Ved' keď sám chce, tak mi prezradí, čo mu ide v hlave.

Po chvíli pretne ticho. „Izabelka príde až ráno, však?“

„Áno, prespí u nich,“ vyzývavo žmurknem na manželku. Flirtovanie je medzi nami aj po rokoch rovnako intenzívne a pochopila som, na čo asi myslel, keď sa tváril, že uvažuje o niečom dôležitom.

„Tak to aby sme sa poponáhľali, čaká nás celá noc.“

Belo sa postaví, podíde ku mne a rukou mi naznačí, že odchádzame. Vložím svoju ruku do tej jeho a spoločne sa vyberieme k apartmánu.

Čaká nás dlhá noc osamote...

2.

Prechádzky v centre čarovnej Florencie ma znova privádzajú k myšlienkam o minulosti tohto miesta. Presne po týchto uličkách sa kedysi prechádzali aj umelci ako Michelangelo či Leonardo da Vinci. Tu vzniklo nejedno z najslávnejších umeleckých diel a turisti z celého sveta sem cestujú hodiny, aby atmosféru mesta mohli zažiť. Teraz

patríme k nim a predierame sa stovkami, chvíľami mám pocit, že až tisíckami ľudí, ale stojí to za to.

„Mami, mne je teplo,“ ťahá ma za ruku Izabelka.

Lukáško ju v tom nenechá samu. „Aj mne,“ snaží sa zaplakať.

Ich skutočný zámer však všetci dobre poznáme. Sľúbili sme im, že keď sa trocha prejdeme, sadneme si niekam na džús a koláčik, ale my dospeli a naše deti máme trocha iné predstavy o tom, čo znamená trocha sa prejsť.

Zaparkovali sme iba pár minút od centra, takže nejdeme peši ešte ani pol hodiny. Uznávam, dnes je naozaj teplo, ale kto to mal pri plánovaní vedieť? Iný deň nepripadal do úvahy a Florenciu nikto z nás nechcel vynechať.

Mesto žije a dýcha históriou. Všetko som si naštu- dovala a snažím sa našu malú turistickú skupinku trocha vzdelávať. Vysvetľujem im, že práve rod Mediciovcov položil základy toho, ako vyzerá perla Toskánska dnes. Hovorí sa, že vo veľkom podpo- rovali umelcov, aby vytvorili diela, ktoré pretrvajú roky a ktoré môžeme na vlastné oči dnes vidieť. A kvôli ktorým tu tie tisíce ľudí vlastne sú.

„Vydržte ešte chvíľu, dostaneme sa na tento most,“ ukážem prstom do diaľky, „a keď cezeň prejdeme, pozývam vás na džús!“ snažím sa motivovať najmladších účastníkov nášho zájazdu.

Cieľ je na dnes jasný. Vzhľadom na to, že s deťmi sa toho nedá pochodiť toľko, koľko by som chcela, vybrala som zopár najdôležitejších miest. Myslím

si, že ak budeme dostatočne často stát' či sedieť, tak by to aj naši krpci mohli zvládnuť.

Prvá zastávka je slávny most *Ponte Vecchio*, ktorý tvorí ikonický vstup do mesta.

„Predstavte si, že jeho korene siahajú až do stredoveku,“ začnem svoju nikým nevyžiadajú prednášku. „Stojí nad riekou Arno, navrhol ho...“ Zastanem a snažím sa vytiahnuť z kabelky telefón. Meno architekta, alebo kto to vlastne bol, mi úplne vypadlo.

„Evi, to je v pohode, pokračuj aj bez mena,“ s úškrnom mi pošepne Belo. Vie, že neznášam, keď mi niečo nenapadne, a túto chvíľu si náramne užíva.

„No dobre teda,“ dôsledne mu odpoviem, ale všimnem si, že naša partia je už niekoľko metrov pred nami.

Sklamanie mi asi vidieť v tvári. „Povedz to mne, ostatní asi nie sú nadšenci histórie,“ vyzve ma Belo.

Nadýchnem sa, pretože aj keď viem, že si zo mňa robí srandu, nemyslí to v zlom. Sú chvíle, keď som trocha upätá a organizovaná, snažím sa na tom pracovať, ale tak som sa tešila, že im poviem niečo nové... Niečo, čo ma tak veľmi zaujímalo, že som si to hodiny študovala. Mapy, sprievodcov, po slovensky, po anglicky, nasávala som informácie, len aby som sa viac vnorila do toho, čo uvidíme.

„Tak dobre, keď tak prosíš,“ drgnem doňho jemne. V diaľke vidím, že deti aj zvyšok partie si držia tempo, to je len dobre, asi som decká motivovala dostatočne. „Známy je tým, že sa na ňom nachá-

dzajú väčšinou klenotníctva. Tie sú tam však až od šestnásteho storočia, dovtedy tam predávali aj ryby, mäso, prosto hocičo. A vieš, prečo im to zakázali? Vadil im ten smrad," víťazoslávne vytiahnem z rukáva pikošku. V tej sekunde mi však napadne, či som sa to naozaj niekde dočítala, alebo som si to len sama pomyslela. Nuž, nevadí, Belo to zisťovať nebude.

„Tak to by si ma tam v tých časoch asi nedostala," odfrkne Belo.

Oceňujem, že ma fakt počúval, ale ostatné informácie si už nechám pre seba. Nebudem ho zbytočne trápiť, už len výlet v takomto teple ho stojí určite dosť síl.

„Toľko ľudí na takom malom priestore... Ako to, že ten most ešte nespadol?" začudovane sa spýta.

Na túto otázku odpoveď nemám, ale dávam mu za pravdu, že asi vydrží fakt veľa. Postupujeme slimačím tempom, pri treťom klenotníctve ma to už prestáva baviť a ledva čakám, kedy vyjdeme z druhej strany von. Chytá ma tu trocha klaustrofobický pocit, rada by som sa už nadýchla z plných pľúc. Nepriznávam však nič a pomaly pokračujem v dave, Belovu ruku však nepúšťam ani za nič.

Na konci mosta nám už kýva Izabelka, ktorá nadšene vykrikuje, či už môžeme ísť na ten džús.

„Samozrejme, zlatko, ako som slúbila," pohladím ju po hlave a vystrie ku mne ruku.

Ďalej už ideme spoločne a vyberieme jednu z mála kaviarní, ktorá má voľný stôl. Dnes je tu naozaj

kopa turistov, takže sa rozhodneme, že nebudeme zbytočne vyberaví. Dobré sú určite všetky. Objednáme si a kým nám prinesú nápoje, pečivo a pravé talianske tiramisu, zvažujeme, kam pôjdeme ďalej.

Karla sa na mňa s dôverou otočí. „Evi, priznávam, že som si nenaštudovala absolútne nič, spoľahla som sa na tvoje vodcovské schopnosti, takže nás pokojne môžeš viesť.“

Lukáš iba pritaká a Belo sa usmeje, pretože cíti, ako dobre mi to padlo. Možno tie hodiny štúdia na internete nakoniec na niečo dobré budú.

„Asi desať minút chôdze máme námestie *Piazza Del Duomo*, ktoré je vlastne v celej Florencii asi najznámejšie. To by sme mohli zvládnuť aj s deťmi,“ usmejem sa na Lukáška a Izabelku, ktorí sa už vrhli na sladké *croissanty*.

„Akurát ich musíme poriadne strážiť. Keď tak pozorám na tie davy, stratiť sa tu asi nebude veľmi ťažké,“ vysvetľuje Karla s plnými ústami tiramisu.

„Len aby si sa ty nestratila prvá!“ zasmee sa Lukáš.

Karla sa zatvári naoko urazene, aj keď veľmi dobre vie, že ak by sa tu niekto stratil, tak ona bude medzi prvými.

„No dovoľ!“ okríkne ho s úsmevom na perách.

„Ale nerozčuľuj sa a spomeň si, kto sa minulý rok nedokázal ani s GPS v mobile vrátiť z prechádzky,“ odmlčí sa Lukáš, čo dodá príbehu dramatickú pauzu. „V Tatranskej Lomnici, chápete?“ nedokáže si už viac nechať túto príhodu pre seba.

Okamžite vybuchnem od smiechu, pretože toto je celá Karla. Dokonca ju mám pred očami, ako nešťastne blúdi dedinou a nedokáže nájsť cestu naspäť.

„Týmto si sa nepochválila,“ obrátim sa na ňu.

„Nie je sa čím chváliť,“ pokračuje v hranom urazenom tóne hlasu. „Ešte jeden takýto záťah a malý bude nosiť mňa na tej vôdzke pre deti.“

Pri tejto predstave sa už rehoceme všetci, nedokážeme sa zastaviť.

Napadne mi, že spomínaný vynález nájdem na internete, pretože sa nedokážeme zhodnúť, či by vôdzka mohla existovať aj pre dospelých.

„Dávaj však pozor, čo ti vyhľadávač nájde, keď si zadáš vôdzka pre dospelých,“ vážne ma upozorní Lukáš.

Otočím sa naňho, kým hľadám telefón v kabelke.

„Prečo? Skúšal si to?“ spýtam sa ho a konečne vytiahnem mobil. Keď sa však pozriem na displej, všetka radosť ma prejde.

Nájdem si štyri zmeškané hovory za poslednú polhodinu.

Od mamy.

Po zátylku mi prejde mráz.